

Antwoorden bij hoofdstuk 6 en 7 van het boekje Gebeden van ds. W. Visscher

Blz. 38 vraag 1:

- 1. Wat wordt in de Bijbel bedoeld met een gelofte? Kunt u enkele plaatse noemen waar mensen een gelofte afleggen? Heb u weleens een gelofte afgelegd?**

We zien het hier bij Hanna, zij belooft een gelofte. Ze belooft dat het kind dat de Heere geeft een nazireeër zal zijn. Een nazireeër is iemand die aan God gewijd is. Vorige keer hebben we stil gestaan wat een nazireeër in Numeri 6: 1-21. Op deze wijze deed Hanna een gelofte. Deze wijze van spreken komen we ook tegen in Psalm 22:16, Psalm 50:14, Psalm 56: 13, Psalm 61 vers 6, 65:2, 66:13 en 116 :14. Wat belangrijk is dat we de Heere ook onze geloften betalen aan de Heere. Zowel in het O.T. en het N.T. komen we het afleggen van gelofte tegen. Denk aan Jeftha, die een dwaze gelofte doet (Richteren 11:30 – 31) In het N.T. staat in Handelingen 18: 18 ook zo'n gelofte en ook in Handelingen 21:23. In de Bijbel kunnen we ook het vasten tot een gelofte rekenen: dus een bekende godsdienstige praktijk. In zijn Institutie geeft Calvijn hier ook aandacht aan. Het zal voor iedereen verschillend zijn hoe we een gelofte kunnen doen, bijvoorbeeld de Heere beloven, dat we elke dag voor een bepaalde zaak of persoon zullen bidden. In hoofdstuk 6 wordt ook het voorbeeld gegeven om elk jaar de Bijbel één keer helemaal door te lezen. De Heere wil op het doen van een gelofte Zijn zegen schenken. Wel moeten we onze geloften nakomen. Ds. Visscher noemt er ook nog bij dat we dit soort zaken in stilte moeten doen, anderen hoeven daar niet van te weten. Het laatste gedeelte van deze vraag is strikt persoonlijk. Te denken valt aan de gelofte bij de Doop, Belijdenis, H. Avondmaal, huwelijk, als we dat aan mochten gaan, bevestiging in een ambt.

- 4. Blz. 38 vraag 4**

Wat betekent de naam Samuël? Waarom hebben Bijbelse namen vaak een diepere betekenis? Weet u ook de betekenis van uw eigen naam? Mogen of moeten we onze kinderen Bijbelse namen geven? Zijn alle namen geoorloofd?

Samuël betekent van God gebeden. Zo heet ook ons Bijbelstudieboekje. Zulke namen hebben een diepere betekenis omdat zij vaak verbonden zijn aan de Naam van God. Wij lazen de geschiedenis van de geboorte van Benjamin. Rachel noemde haar kind: Zoon der smarten, maar Jakob gaf hem de naam Benjamin, zoon van mijn rechterhand. U begrijpt de diepere betekenis nu zeker wel. We moeten onze kinderen niet per se Bijbelse namen geven maar het mag en is zeker niet verboden. Toch lees ik met u het citaat op blz. 38 van Johannes Calvijn op 1 Samuël 20; ik lees het samen met u. Voor het laatste gedeelte gaan we luisteren naar Jakobus Koelman, die daar wijze lessen over heeft geschreven in zijn boek: 'De plichten der ouders om hun kinderen voor God op te voeden'

Let erop dat u uw kinderen bij de doop goede en christelijke namen geeft. Namen met een goede betekenis die de kinderen tot zulke deugden kunnen opwekken als de namen aangeven of daaraan herinneren. Namen, gedragen door die heilige mensen

wier voorbeelden opmerkens- en navolgenswaard zijn. En als u iemand uit uw geslacht of familie wilt vernoemen, let er dan op dat het vrome en godzalige mensen geweest zijn of nog zijn, om daardoor uw kinderen tot navolging aan te sporen. Vermijd het om de namen van God, Christus, de engelen of gebrandmerkte goddelozen te geven, zoals Immanuël, Beatrix (zaligmaakster), Engel of Engeltje, Izebel, Absalom, et cetera. Wacht u zich er ook voor om uw kinderen de namen van dieren te geven, zoals Haasje, Schaapje, Aaltje, Zwaantje, Duifje, Vogeltje etc cetera. Het is een belediging tegenover de instelling van de doop en later een kwelling en smart voor vrome kinderen, die eraan herinnerd worden dat ze door hun ouders bij hun doop zullke beesten-namen hebben ontvangen en daarmee op de rol van Christus' soldaten en huisgenoten zijn ingeschreven. Tot zover Koelman. Maak zelf de toepassing. `

Blz. 43 de vragen 1 tot en met 4

1. *Wat zijn de belangrijke zaken voor de geestelijke opvoeding van onze kinderen. Hoe hebben voorbeelden hier betekenis?*

De geestelijke opvoeding van onze kinderen bestaat allereerst om voor en met hen te bidden. Onderwijs hen vanuit Gods Woord wat nodig is om wel getroost te leven en ook eenmaal zalig te kunnen sterven. Neem de tijd om hen vanuit de Bijbel te laten zien wat de Heere van ouders vraagt. Neem bijvoorbeeld met hen de vragen door waarop u bij de doop ja op hebt gezegd. Leg gedeelten van de Schrift uit, die voor hen te moeilijk zijn. Leer ze al vroeg met een eigen Bijbeltje mee te lezen. Stel na het lezen ook vragen ter controle en ter opscherping of ze het begrepen hebben. Als ze een bepaalde leeftijd bereikt hebben, geef dan een passend dagboek, zodat ze niet alleen de Bijbel lezen maar ook een uitleg bij dat Bijbelgedeelte krijgen. Wat belangrijk is, dat we onze kinderen ook voorgaan/voorleven. Woorden wekken maar voorbeelden trekken. Wij kunnen onze kinderen niet bekeren, maar moeten er wel alles aan doen alsof we ze zelf moeten bekeren. Nogmaals wijs ik op het boekje dat broeder Bregman aangewezen en aangeprezen heeft en waar ik ook al uit geciteerd heb: de plichten der ouders om kinderen voor God op te voeden. Hou er wel rekening mee dat Koelman zelf geen kinderen heeft ontvangen, maar wel veel met jonge en oudere kinderen omging en hen catechisatie gaf. Wellicht kunt u daar uw winst mee doen. Mozes is door zijn ouders opgevoed, voor hij naar het Egyptische hof ging. Later staat er in Hebr. 11 dat het liever met dat verachte volk kwalijk behandeld wilde worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben, want hij zag op de vergelding des loons. Mag ik u ook wijzen op blz. 41 van ons Bijbelstudieboekje, waar duidelijk staat dat uit het hoofd leren zo belangrijk is op jeugdige leeftijd. Woorden en zinnen moesten ze leren nazeggen. Op het zingen kan daarbij helpen. In Deuteronomium staat zo duidelijk dat we het onze kinderen moeten inscherpen. Wat leert de Bijbel ons? Dat we de woorden Gods aan onze kinderen moeten doorgeven. En voortdurend moeten herhalen. Psalm 78 : 4 leert ons dat we Gods daden niet mogen vergeten.

2. *Hoe moeten we omgaan met de geachte dat velen (Samuël, Obadja, Jeremia, David, Johannes de Doper etc.) in de Bijbel reeds op jonge leeftijd de Heere hebben gekend? Wat betekent de Doop in dit verband?*

We kunnen hier uit leren dat we ondanks dat de Heere al vroeg laat zien dat deze voorbeelden godvrezende mensen waren, maar dat God ook middelen heeft gegeven die deze mensen gebruikt hebben om hun kinderen voor te houden. David spreekt daarvan in Psalm 22. En ook de profeet Jeremia zegt het ook in zijn profetie, hoofdstuk 1. Ook van Johannes de Doper weten we dat de Heere al voor zijn geboorte hem heeft gekend. Zouden Zacharias en Elisabeth Johannes niet hebben voorgeleefd en vanuit het Woord hem hebben onderwezen? De Doop, bij ons en de besnijdenis in oud Israël hebben daarbij grote waarde. Denk aan Johannes de Doper, bij de besnijdenis kreeg hij niet de naam Zacharias, maar Johannes: de HEERE is genadig. En wij zingen toch vaak bij de Doopsbediening: God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken.

3. *Hoe kijken we aan tegen het voorbeeld voor onze kinderen? Welke indruk zullen onze kinderen krijgen van ons leven? Wat heeft meer aandacht: de Bijbel of de vakantie?*
Hier zal iedereen de hand in eigen boezem moeten steken, en opnieuw is dit een strikt persoonlijke vraag. Als in ons leven de vakantie hoger aangeschreven staat dan Gods Woord, wat kunnen we dan van onze kinderen verwachten? Zij kijken scherp naar ons als ouders. Ze weten ook of het bij ons echt is. Of alleen een vernislaagje. Ik bedoel niet dat we wettisch of krampachtig met deze dingen moeten omgaan, maar wel dat God, Zijn Woord en Zijn inzetten op de eerste plaats komen. Als we eerlijk zijn komen we daar in eigen kracht alles aan te kort. Maar Hij wil ons daarin bijstaan, want het is ook in deze zaken zo: 't Is Israëls God, Die krachten geeft, van Wie het volk Zijn sterkte heeft. Wat beschuldiging zou het zijn, als onze kinderen van ons moeten zeggen: de godsdienst bij ons thuis was slechts op de zondag, en dat nog niet eens, maar door de weeks kon alles er mee door. Zij hebben ons de ware vreze van God niet voorgeleefd. Maar wat een wonder als van ons gezegd kan worden: mijn vader en mijn moeder hebben in alle gebrek laten zien, wat het belangrijkste is in het leven.
4. *Mogen we onze kinderen ook in geloof naar moeilijke plaatsen laten gaan. Kunnen we onze kinderen met een gerust hart in een seculiere omgeving laten werken of studeren?*

Als daar staat in geloof laten gaan. Dan is er vertrouwen dat de Heere voor hem of haar zorgt. Maar dat moeten die moeilijke plaatsen wel een functie hebben, bijv. voor een studie of beroep. Maar bewust het opzoeken van seculiere plaatsen, die niet beslist noodzakelijk zijn, kan niet op de gunst en zegen van de Heere rekenen. Als het nodig is, dan mag er toch ook vertrouwen zijn, dat ligt toch in het geloof besloten: stellig weten of kennis, waardoor we alles voor waarachtig houden wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, zoals het in zondag 7 verwoord wordt. Zou er in het hart van Hanna geen bezorgdheid zijn geweest nu de jonge Samuël in een omgeving zal blijven waar zoveel gebeurt wat een funeste uitwerking op haar jonge kind zal kunnen hebben? Maar we mogen geloven dat de boventoon wordt gevoerd door gevoelens van dankbaarheid over God grote goedertierenheid. Zij mag haar kind aan de Heere toevertrouwen, ook als

hij daar in Silo achterblijft. Vergeten kan ze hem niet, ze zal voor hem blijven bidden. Wanneer ze de gelegenheid heeft, zal ze hem bezoeken. Maar verder is hij in Gods hand. Zo mogen wij ook onze kinderen aan de Heere overgeven, ook op plaatsen waar het moeilijk, ja zelfs zondig is. Vergezelt uw kinderen altijd met gebed en probeer hen met raad en daad bij te staan in deze omstandigheden. Zo heeft de Heere Jozef bewaart bij Potifar, Daniël aan het hof en ook Mozes bij de dochter van farao. Dan laten we ze niet onverschillig gaan, maar biddend en voorzien van Gods Woord en inzettingen. Dan zal de Heere voor dit kind zorgen, en daarom mag Hanna in het volgende hoofdstuk zingen: 'Lof zij de God van Israël.' Zo eindigen we deze bespreking in de ware adventsverwachting.

We kunnen niet zingen, maar wel willen we samen luisteren naar de Lofzang van Zacharias vers 1 en daarna eindigen we deze Bijbelstudiemorgen met gebed.

Lof zij den God van Israël,

Den Heer', Die aan **Zijn** erfvolk dacht,
En, door **Zijn** liefderijk bestel,
Verlossing heeft teweeggebracht;
Een hoorn **des** heils heeft opgericht;
't Geen Davids huis was toegezegd,
Dat wil Hij ons nu schenken.
Gelijk **Gods** trouw, **van** 's aardrijks ochtendstond,
Door **der** profeten wijzen mond,
Zich hiertoe aan **de** vaderen verbond.